

Skatteministeriet

26. februar 2019
J.nr. 2019 - 1138

Til Folketinget – Skatteudvalget

Hermed sendes svar på spørgsmål nr. 239 af 29. januar 2019 (alm. del). Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Rune Lund (EL).

Karsten Lauritzen

/ Jeanette Rose Hansen

Spørgsmål

Ministeren bedes redegøre for, hvilke initiativer der kan tages for, at det kan blive muligt at bede bådejere dokumentere, om de har en tysk eller dansk forsikring. Der henvises til artiklen ”Skatteminister igangsætter undersøgelse af fidus på bådforsikringer” i Flensborg Avis den 26. januar 2019.

Svar

Indledningsvis vil jeg gerne understrege, at man selvfølgelig skal betale de skatter og afgifter, som man er forpligtet til, og jeg kan derfor kun tage afstand fra situationer, som den foreliggende, hvor virksomheder markedsfører sig med en forretningsmodel, hvor formålet ene og alene er at undgå at betale afgift. Idet virksomheden er beliggende i Tyskland, har jeg bedt Skattestyrelsen indgå i en dialog med de tyske myndigheder med henblik på at afdække omfanget af bådforsikringer tegnet i Tyskland med det sigte at omgå afgiftsbetalinger i Danmark.

For så vidt angår mulige initiativer med henblik på, at bådejere skal dokumentere, om de har en tysk eller dansk forsikring, skal jeg bemærke, at det ikke er lovpligtigt at tegne en kaskoforsikring på sin båd. Hvis der imidlertid er tegnet en kaskoforsikring, skal der betales en afgift på 1 pct. af bådens forsikringssum.

Såfremt forsikringen for en dansk båd er tegnet hos et forsikringsselskab etableret inden for EØS (EU-landene, Norge, Island og Lichtenstein), er forsikringsselskabet den afgiftspligtige og bærer dermed ansvaret for afregning af afgiften. Det betyder, at inden for EØS skal afgiftskontrollen foretages hos det afgiftspligtige forsikringsselskab.

Det er umiddelbart min opfattelse, at et initiativ om, at bådejere skal dokumentere, om de har en tysk eller dansk forsikring ikke giver mening, når der er tale om en frivillig forsikring. Bådejere kan således blot oplyse, at de ikke har tegnet en sådan forsikring.

Det samme gælder, hvis man indfører en oplysningspligt for havnene til at indberette, hvem der har liggeplads i havnen, og hvorvidt bådene i havnen er kaskoforsikrede. Også her vil bådejeren blot kunne oplyse, at båden ikke er forsikret, ligesom havnene i dag ikke har oplysninger om, hvem der køber dagsbilletter fra automater på havnen. Hertil bemærkes endvidere, at der ikke findes et skibsregister, der omfatter alle forsikrede både. Uden et sådant skibsregister kan det blive vanskeligt for havnene at foretage indberetninger i tilfælde, hvor der fx er flere ejere af samme båd, eller hvor en person ejer flere både. Dertil kommer, at en havns oplysning om, hvem der ejer bådene, ikke giver sikkerhed for, at bådejeren oplyser korrekt om forsikringsforholdene.

Der er således ikke umiddelbart initiativer, der kan løse den foreliggende situation, bortset fra samarbejde med de tyske myndigheder, således at skatteforvaltningen kan få de relevante oplysninger med henblik på at opkræve den korrekte afgift.

Kaskoforsikringen på både kan selvfølgelig gøres lovpligtig, og dermed vil det være muligt at fastsætte regler om oplysningspligt, dokumentation etc. Jeg finder imidlertid, at det vil

være vidtgående og urimeligt at kræve, at alle bådejere skal tegne en kaskoforsikring, fordi nogle bådejere prøver at omgå afgiften.

Som nævnt indledningsvist har jeg i stedet bedt Skattestyrelsen indgå i en dialog med de tyske myndigheder.

Afslutningsvis vil jeg gerne bemærke, at regeringen arbejder for at forenkle, lempe og afskaffe afgifter og netop ifm. finansloven for 2019 har sikret, at afgiften på bådes forsikringssum nedsættes fra 1,34 pct. til 1 pct. pr. 1. februar 2019.